

Фестивал • без прјевода

26.

ЈУГОСЛОВЕНСКИ
ПОЗОРИШНИ
ФЕСТИВАЛ | УЖИЦЕ | 1-7. НОВЕМБРА 2021.
www.uzickopozoriste.rs
www.jpf.uzickopozoriste.rs

БРОЈ 7 | ГОДИНА XXVI | 7. новембар 2021.

ГРАДИМИР ФИЛИПОВИЋ, ДИРЕКТОР НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ПИРОТ

У потаји смо желели да се овде појавимо

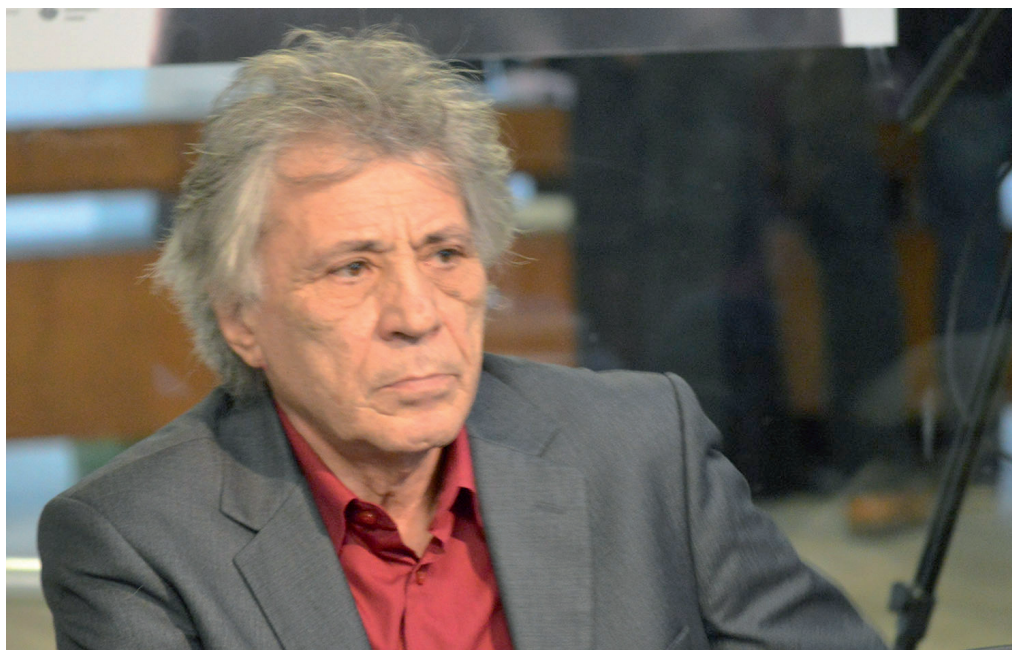
- Ми јесмо доле на југу, али смо озбиљна средина, млади све више остају код нас јер имамо јаку индустрију и ми желимо да их доведемо у позориште. То су школовани људи који долазе после студија из Београда и желе да виде добре представе, наводи Градимир Филиповић

Први пут сте на Фестивалу у Ужицу, добили сте похвале, високу оцену публике за представу, како се осећате?

- Ово нам је био изазов. У потаји смо желели да се овде појавимо јер овде долазе добре представе и желели смо да видимо где смо ми као позориште. А видели сте да смо се у наступу понашали сасвим природно, као да је то неки обичан фестивал. Ми смо старо професионално позориште од 77 година и нећемо да кукамо јер је свима сад тешко. Кадровски проблем нам је највећи, људи одлазе у пензију а још стоји забрана запошљавања. Не можемо да запослимо младе глумце а имамо само осам глумаца и укупно 20 запослених. Људи раде више послова који им нису у опису, да бисмо опстали, зато што смо заљубљеници, али то не иде у добром правцу.

Чула сам да ви имате врло разноврстан репертоар и поред свих проблема.

- То је тачно. Трудимо се да имамо бар једну фестивалску представу у сезони, не због награда, него желимо да образујемо нашу публику. Радимо добре представе са dobrим редитељима и врло смо храбри у томе. Здушно радимо, па се на крају наши финансијски и технички проблеми и не виде. Имамо сваке године четири премијере, буде ту и једна дечија представа, једна тинејџерска јер имамо врло изграђену публику и трудимо се да привучемо

нову. Ми јесмо доле на југу, али смо озбиљна средина, млади све више остају код нас јер имамо јаку индустрију и ми желимо да их доведемо у позориште. То су школовани људи који долазе после студија из Београда и желе да виде добре представе. Имамо, наравно и своју претплатничку публику која гледа наше представе 40 година и то су наши прави критичари, њих не можемо да преваримо. Лако је напунити салу са некаким комедијама јер људи беже од ове суморне стварности, али их ми затекнемо са једном оваквом озбиљном представом каква је „Страх једна топла људска прича“. Са њом смо гостовали у Народном

позоришту у Београду и нисмо могли да се одбранимо од аплауза. Радимо и класике, позивамо и глумце са стране, а и наше представе на домаћем дијалекту су јако добро прихваћене. Иначе сам заговорник чувања домаћег дијалекта. Надам се, оптимиста сам да ћемо довести младе, талентоване глумце, да се и они искажу.

Директор ужичког Позоришта подсећа да вам је давао неке добре савете.

- Стаматовић и ја смо најстарији директори и имали смо озбиљне разговоре где ме је саветовао да будемо мало храбрији, па сам поставио нашег глумца Сашу Радуловића за уметнич-

ког директора. Није био проблем храбрости него жеља да сачувамо публику. Трудимо се да имамо млађе сараднике, од сценографа, композитора, редитеља и глумаца. Када им пружимо шансу, све се то одлично заврши.

М. Петровић

РАЗГОВОРИ О ПРЕДСТАВИ И ПРЕС КОНФЕРЕНЦИЈА
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ - АУТОРСКИ ПРОЈЕКАТ
ИГОРА ВУКА ТОРБИЦЕ

Постајемо оно од чега смо бежали

Александар Радловић, као Александар, уметнички директор НП Пирот: Велика нам је част што смо на овом фестивалу, али је велика част и то што смо радили са Игором Вуком Торбицом. Лично сам бескрајно захвалан јер ће заувек остати део мог живота и што сам управо овом представом обележио двадесет година уметничког рада. Он је дошао у најмање позориште у Србији и са осам глумаца који су тренутно запослени, без гостију, у условима и новцем који имамо направио оно што сте видели. Као глумац дуго и много плачем за глумцима који неће имати прилику да раде са тако великим човеком и професионалцем.

У овом комаду од Креца имамо једно занимање јунака и један монолог. Све остало је написао Игор Вук Торбица лично. Ми, глумци, још увек немамо одштампан, већ текст писан његовом руком. То је апсолутно комплетно његов ауторски рад, само наслонен на Креца. Било је занимљиво, јер ни Игор ни ми нисмо знали како ће се комад завршити. Он није сео и написао комад. Сваки дан је долазила по једна сцена. Улазили смо у материју сто посто. То је воз у који си ускочио и дивно ти је у њему, али не смеш ни да помислиш да искочиш. Заостатка нема. Радиш тај дан, поновиш шта си радио јуче, у међувремену су стигле две, три нове странице текста, а ми одмах крећемо пуним капа-

цитетом у све то. Ако не савладаш данас, сутра си у проблему, јер долази нови текст. Први пут у животу смо радили на тај начин. Апсолутно је знао да нас води како треба. Питали смо се да ли ће бити срећног краја до тренутка када нам је рекао да он не постоји. Пет дана пред премијеру смо урадили крај. Мислим да је и он радећи са нама стварао сваку нову следећу сцену.

Данијела Ивановић, као Данијела: Што више играм, то више сазнајем шта заправо ова представа говори. Сваки пут откријем нешто ново, нека нова реченица ме цимне и подсети шта живимо, шта је наш проблем, чега се бојимо.

Александра Стојановић, као Сашка: Нема импровизације, текст је фиксиран. Дуго смо разговарали пре него што је настао и Игор је у том процесу користио и нека наша лична искуства. Тако су се рађале сцене, из нас самих. Врло је животно и стварно. Цео процес, колико год мучан због теме, на мене је деловао ослобађајуће, отрезнио нас је, тера нас даље. Надам се да уз то успевамо и да чикамо публику да се замисли – где смо и зашто смо ту.

Александар Алексић, као Лаки: Постајемо оно од чега смо бежали. То чега се плашимо се увлачи у нас, то постајемо. Сцена у којој се код њега јавља пасивна, али и активна агресија била је посебан изазов. Он постаје гадан, навалентан... то до сада нисам

имао прилику да разрађујем.

Градмир Филиповић, директор НП Пирот: Ми смо тек почели са овом представом. Само у децембру треба да идемо на пет фестивала. Одакле Торбица у Пироту, у нашем позоришту? То је мало, али озбиљно позориште, које постоји у континуитету 77 година. Радили смо и добре и лоше представе, али последњих десетак година кренули смо у озбиљна сценска истраживања. То у малој средини није лако. Није проблем у Београду направити такву представу, па ако и не успе није страшно. У малој средини, мораш да објашњаваш ту храброст. Дуго сам на овом месту и са много редитеља сам разговарао, преговарао. Са Игором смо се врло лако договорили, он је био врхунски професионалац. Наши глумци су као породица, навикнута на колективан рад, ако треба до пола ноћи. Ово је можда пример како би остала мања позоришта могла да раде.

Бојан Муњин, селектор: Нежност је усамљена на једној страни, а на другој страни је све остало што се у овим представама збива. Покушавамо преко свих тих проблема да схватимо – можемо ли се извући уз мало више људскости?

Зоран Живковић, као Жућа: Ми смо ансамбл који дуго ради заједно и познајемо се добро. Ту је и млада колегиница која се сјајно прилагодила. Добијамо изазове које покушавамо да остваримо колективном игром. Много

представа сам одиграо, али свака нова је изазов. Важно је дати нешто ново, створити нов карактер и мислим да смо то у овој представи сви имали.

Милица Филић, као Милица: Када је реч о овој представи, све је изазов. За мене је ово прва реприза, премијера је била прекјуче. Ускакала сам и пре у представи, али ово је другачије, јер у тим ситуацијама редитељ дође бар на једну пробу. Сада немамо ту могућност, немам повратну информацију и јако ми је значајно све што чујем од колега. Мирна сам док су они ту да ми кажу „ок је, нема разлога за страх“.

Александра Гловацки, критичар: Видели смо једну политичку алегорију која нам је врло препознатљива. Мислим да је Игор овде урадио нешто што сви почињемо да схватамо: политички систем није покорница на површини организма, већ скроз иде до најситнијих капилара у друштву. Ту се, на жалост, ствари не решавају револуцијама. Овде је дата анализа како ствари постају тако лоше, страшне. То је једна јака слика и много ми је драго што имамо овакву, храбру представу.

Дивна Марић, глумица НП Ужице: Глумачка игра је са једне стране била изузетно комплексна, а са друге јако једноставна. Дошли сте на овај фестивал први пут, а играли сте за себе.

Ана Милошевић

АЛЕКСАНДАР РАДУЛОВИЋ, ГЛУМАЦ И УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР НП ПИРОТ

Сви причају о децентрализацији, а ње нема

- Јужно од Београда дешавају се многе веће ствари, представе и многе већа уметности, него у Београду и другим центрима, каже Александар Радуловић

- Не замерам људима, али нервира ме то питање – одакле Игор Вук Торбица у Пироту. Ужице и Пирот јесу мали градови, али у 21. веку величина града не значи било какву одредницу, осим малограђанштине у неким главама. Данас, више ништа није далеко. Неко ко је у Пироту може боље да познаје Њујорк, него онај који у њему живи - каже Александар Радуловић, глумац и уметнички директор НП Пирот који је, представом „Страх, једна топла људска прича“, ауторским пројектом Игора Вука Торбоце, обележио двадесет година глумачког рада. У том комаду игра новинара Александра.

- За Игора, као веома даровитог студента, чуо сам док је студирао и наши путеви су се укршавали. Пре неколико година, на Данима српске културе у Фолкс тетару у Бечу, Србију су представљале представе „Покојник“ (ЈДП) и „Жабар“ (НП Пирот). Ту смо се први пут срели, а после и на Дубровачким летњим играма. Он је увек био веома заузет редитељ. Био је договор да ме позове, ако буде отказан неки његов пројекат. Нисам веровао да ће се то десити. Отказао је Загреб и Игор је рекао да је слободан и да може да ради са нашим ансамблом, а о детаљима сарадње договорили смо се за пет минута - додаје наш саговорник.

Какво искуство је остало пиротском ансамблу након рада са таквим редитељем?

- У овом времену, не знам шта то значи за позориште у Пироту, али желим да се надам да

је то веома светао део историје пиротског позоришта. Знам да би он волео да буде и светлији, али питам се да ли је то могуће. На све што се десило, након што смо сазнали како се то десило, врло емотивно смо реаговали. Свако ко је човек тако би реаговао. Сваку сузу коју сам пролио нисам је пролио због Игора и његовог поступка, који не подржавам, али га на неки начин разумем, већ за сваког колегу који никада неће имати прилику да ради са Игором Вуком Торбицом.

Како реагујете на поделу по којој у Србији постоје позоришта северно и јужно од Саве и Дунава, при томе се не мисли на пуне географске одреднице, него на квалитативне доме-

те тих позоришних кућа?

- То је глупост. Пуна су нам уста децентрализације, а нико се не понаша у складу са тим. Пуна су нам уста и тог посматрања са висине из тих неких центара, а на Стеријином позорју представе из Суботице и Новог Пазара су заслужено добиле награде. Ти центри су постали индустрија, машина за прављење телевизијских лица у серијама, које не вреде пишљивог боба, а позориште се још увек држи неке уметности. Пратим дешавања у тим центрима и остатку Србије. И, јужно од Београда дешавају се многе веће ствари, представе и много већа уметност, него у Београду и другим центрима.

Јесте ли у страху да ће опстати НП Пирот и друга позоришта у Србији?

- Најискреније, мислим да неће. Јесам у страху и не знам како да се изборим са тим, кад видим шта се дешава. Али, како је рекла Јасна Ђуричић – има и горе. Бојим се да не буде још горе.

Како НП Пирот функциони-

ше и припрема репертоар са свега осам глумаца?

- НП Пирот постоји 77 година као професионално позориште, али позоришни живот у граду је почео пре 128 година. Памтило је једног запосленог, који је био глумац, директор и све остало. Ипак, тужно је, али је, нажалост, тако. О томе како ће и да ли ће опстати, то је на људима који су тренутно у позоришту. Не мислим само на пиротско позориште, већ на сва позоришта у Србији. Памтим ја велелепне представе ужичког позоришта и много већи број глумаца и других запослених. И тада смо били „мали“ са око тридесетак запослених, након свега што се дешавало, тај број је спао на укупно 16 запослених у позоришту. Неко позориште које је имало 100, а сада има 50 запослених, у истом је проблему као и мања позоришта. Ипак, функционисамо онако како морамо. Шта нам друго преостаје? Да кажемо – хајде да угасимо позорите? На то нико нема право.

Текст и фото: Н.К.

ГРАД УЖИЦЕ

АЛЕКСАНДРА СТОЈАНОВИЋ, ГЛУМИЦА

Бојимо се да покажемо емоцију и будемо нежни

- Диван је мојо овој фестивала. Ми се бојимо да покажемо емоцију и будемо нежни, емпатични, да чујемо и осетимо једни друге. Некако смо у овом времену постали себични и зли, каже глумица Александра Стојановић

Каква је тренутно ситуација у Народном позоришту Пирот, најмањем професионалном позоришту у Србији?

- Претпостављам као и у већини позоришних кућа у данашње време у Србији. Боримо се за егзистенцију, за опстанак, са огромним ентузијазмом и љубављу према овом послу. Пиротско позориште је најмање професионално позориште у земљи по броју запослених, али без обзира на то мислим да захваљујући уложеном огромном труду радимо добро. Од двадесет једног запосленог у позоришту осморо је глумаца, али ми успевамо да играмо и велике представе. Играмо сви све, што можда понекад није добро. Досади некад публици да стално гледа иста лица. Зато улажемо додатни напор да увек пружимо свој максимум публици у Пироту или на неком гостовању. Трудимо се да увек будемо нови, другачији. Значајна подршка су нам гостујући глумци, ако је реч о великим поделама. Имамо четири до пет премијера годишње, што није тако мало с обзиром на околности. Углавном успевамо да реализује-

мо програме и планове да на репертоару имамо представе које наша публика радо гледа. Најважније је да радимо и опстајемо.

Имали сте привилегију да сарађујете са Игором Вуком Торицом који нас је прерано напустио. Каква су ваша сећања на сарадњу са њим?

- Игор је увек са нама и ми не дозвољавамо себи да размишљамо о томе да он више физички није ту. У сваком тренутку је ту на сцени са нама и ми сваку представу од његове трагичне погибје посвећујемо њему. Како време пролази, на свакој представи помислим како играмо са више емоција, ако се то уопште може. Дивно је било радити са њим. Он је заиста био врхунски млади редитељ који је донео неку нову атмосферу у наше позориште и нов начин рада. Као што је познато, ми смо ту представу практично стварали у току процеса. Он је сваки дан долазио са новим написаним текстом и ми смо га пролазили заједно. Могу да кажем да је било тешко, на моменте и потресно свима нама и због неких наших личних ситуација из живота, али

нас је он успешно довео до краја процеса.

Да ли имате подршку публике за све оно што радите и стварате?

- Наша публика је дивна. Имамо публику која нам сваки пут даје ветар у леђа да ми након премијере сваку нову представу играмо, чини ми се, све боље и боље. Радује нас што највећи део те публике долази редовно у позориште. Утисак је и да млади људи долазе све чешће на наше представе. Чини ми се да се нешто мења, да има некаквог помака, да млади воле да дођу и да погледају не само представе које су на нашем репертоару, већ и оне гостујуће. Често имамо и гостовања и размену и тада примећујем да је све више младих у публици што ме веома радује. Надам се да ће их бити још више.

Колико сте често у прилици да видите представе својих колега из других позоришних кућа у Србији?

- Не тако често, осим када имамо гостовања других позоришта или када понекад о свом трошку отпутујемо да одгледамо

неку представу у Ужицу, Нишу или неком другом граду. Нешто прочитамо на друштвеним мрежама, чујемо ту и тамо нешто од колега са којима смо у контакту и то је све.

Како видите будућност театра?

- Желим да верујем да је будућност театра извесна. Сви ми који радимо у култури дајемо све од себе да обезбедимо будућност позоришта. Трудимо се да културу презентујемо као потребу, да би могло да се опстане и ради још боље. Требало би радити представе широког спектра, различитих жанрова. И оне за, што би се рекло, широке народне масе, али и за људе који су дубоко у уметности. Ми негујемо и дечију сцену и дечију публику. Верујем да је то прави пут. Да нови нараштаји одрастају уз позориште и да нам постану редовна публика. Сада углавном играмо закажане представе за школарце, а ретко када имамо дечије представе у слободној продаји. То је највише због страха да не буде мање публике од броја глумаца на сцени. А дешавало нам се да играмо и такве представе.

Да ли сте некад пожелели да каријеру наставите у некој другој средини?

- Нисам. Удала сам се у Пироту, моја породица, моја деца су ту, тако да је мени одувек било дивно да радим у свом матичном позоришту. Волим своје колеге и било би ми тешко да променим средину и прилагођавам се неком новом амбијенту.

„Причај ми о нежности“ је мото ЈПФ-а. Јесмо ли се одрекли нежности?

- Диван је мото овог фестивала. Ми се бојимо да покажемо емоцију и будемо нежни, емпатични, да чујемо и осетимо једни друге. Некако смо у овом времену постали себични и зли.

В.Т.

РЕЧ КРИТИКЕ

ПИШЕ:
Александра
Гловацни

ЧЕКАЈУЋИ ЖИВОТ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ

ИГОР ВУК ТОРБИЦА:
СТРАХ, ЈЕДНА ТОПЛА ЉУДСКА ПРИЧА

Радионицарским процесом са глумцима, редитељ и аутор текста Игор Вук Торбица исписује политичку алегорију о друштву неограничене владавине, која је своју моћ изградила на страху поданика. У томе лако препознајемо овдашње политичке механизме, мада је значење далеко шире од локалног миљеа.

Засновано на Крецовој социјалној тематици и атмосфери из његових драма, Торбица ликове смешта у ходник неке стамбене зграде, где листом живе такозвани мали људи. Реч је о људима који се не истичу никаквим посебним особинама или активностима, и чија је једина жеља да што мирније приведу крају своје животе, ма колико и њима самима ти животи били тешки и незанимљиви. Они комуницирају фразама, општим местима и устаљеним стереотипима, испод којих пробија дирљива жеља за мало више тоpline и мало више каквог таквог, можда и немештог, али ипак заједништва.

То су један старији брачни пар Наталија (Гелебан) и Жућа (Зоран Живковић), млади брачни пар Лаки (Александар Алексић) и Милица (Филић), соло жене Сашка (Александар Стојановић) и Данијела (Ивановић) и соло мушкарац Саша (Александар Радуловић). Сви они носе у представи своја лична имена или надимке, чиме се додатно поцртава да се говори о овоме

овде и сада.

Станари који годинама деле исти спрат и не знајући имена једни другима, почињу на Сашину иницијативу да се друже у ходнику, створивши пријатну заједницу и готово породичну атмосферу. Ходник је једино место дешавања, јер ликови обитавају у предворју живота, у вечитом чекању нечега за шта не знају ни шта је. Заплет настаје кад Данијела уведе странца у заједницу, Милана (Накова). Његова манипулација иде у три правца: поставља себе као некога ко зна више од осталих, плаши их "оним" напољу за шта је једино он свестан колико је опасно и обећава им срећну будућност, само да се стрпе мало. То "стрпе" подразумева да им узима сав новац, тобож за неку заједничку касу, коју заправо он сам користи. Одваја их од спољног света, прави бункер од зграде, и што је атмосфера језивија, то су станари уплашенији. Крај је крвав.

Торбица режира у реалистичком кључу, са дискретном стилизацијом којом хомогенизује групу. Ови на почетку смешни мали људи ка крају постају трагичне жртве, али са јасно поцртаном дијагнозом о сопственој кривици. Јер, политички систем није танка опна на врху пирамиде друштва, већ хоботница која своје краке пружа до најситнијих капиlara тога друштва, до станара Торбицине зграде.

РЕЧ ПУБЛИКЕ

Доста је страха

С. Љ.: Мучно. Много је оваквих тема за мена. Немам коментар, већ само утисак да ће ми требати време да се саберем од оваквог мучења. Мало ли нам је свакодневице, зар мора да нас убија и овде?

Ангелина Ј.: Представа ме је одушевила. Дала сам оцену 5, а заслужује и више. Права животна, тешка, данашња. То смо ми, то су наши животи, наши страхови.

Милан Марковић: Некако ми је досадно. Дугачко. Разводњено. Глума ми некако није била уједначена. Разумем све ово, пристанак на малтретирање. Али, мало ми је превише „да су наредне две недеље кључне“. Мада овде су месеци у питању. Типична игра „Великог брата“ и ријалитија, за шта нисам

више расположен.

Светлана С.: Сасвим лепо изведено. Леп редитељски приступ. Има снажну поруку. Значајна представа за овакав фестивал.

Ђорђе Ј.: Мислим да је понекад лепо побећи у себе, и гледати и радити ствари које те се тичу, а не друге. Мислим да смо довољно већ заплашени, да из дана у дан све више цркавамо од страха, и да тај период траје и трајаће. Али не морају ти страхови да нас муче и у уметности. Не освешћује нас ово овако. Мора се говорити на неки другачији, лепши начин. Морамо почети да причамо о нежности, а не о страху, патњи, мазохизму и садизму. Доста нам је тога.

Б. Д.

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ 26. ЈУГОСЛОВЕНСКОГ ПОЗОРИШНОГ ФЕСТИВАЛА

Његове представе личе на њега

У оквиру пратеће програма 26. ЈПФ на Малој сцени ужицкој позоришта одржана је трибина „Поетика Игора Вука Торбице“ на иницијативу Немање Ранковића, уметничког директора ЈПФ-а

- Игор Вук Торбица је као млад човек направио силан пробој на позоришну сцену, не само у Србији, него и у другим земљама у региону. Не без разлога, он је претходних година био чест гост на Југословенском позоришном фестивалу. Када гледам његове представе, видим да се ради о бриљантној сценској редитељској интелигенцији, што би у Загребу рекли „могао је да истовремено у зраку држи пет лоптица“ и то је радио маестрално. Као новинар сам се са Игором често сусретао и оно што сам лично доживео је да је био јако принципијелан. Није правио компромисе. Видео сам како као старији брат покушава да „подигне“ људе на сцени. Било му је важно да се људи труде, а ако то раде, он ће помоћи. Није подносио да се не труде. Од бриљантног држања лоптица у ваздуху и прављења чаролија од представе до јако емпатичног човека... по томе ћу га памтити - рекао је Бојан Мунџин, новинар, позоришни критичар, селектор 26. ЈПФ.

Радивоје Динуловић, сценариста, који је велики број својих предавања посветио управо поезији Игора Вука Торбице, присетио се да је његов први сусрет са њим био на ФДУ, када је чуо да се прича како је један студент победио своје професоре на неком фестивалу.

- Читав Београд је брујао о томе, а морам признати да је мени било мало иритантно, чинило ми се исхитрено. То је био субјективан доживљај, након чега сам погледао „Разбијени краг“ и није ме усхитила, али сам

јасно видео да се ради о човеку који има врло изражен однос према простору. После тога, овде у Ужицу сам гледао две представе - „Хинкемана“ и „Приче из бечке шуме“ и схватио да је то човек чије представе желим да гледам. Мој осећај је био да је то редитељ који би, без сумње, могао сам да ради сценографију и сматрао сам веома значајним то што не ради. Он је апсолутно владао сценским средствима у свим доменима и начином на који компонује сценску ситуацију. Имао сам осећај и имам и данас да су ту потпуно равноправни - звук, светло простор, мизансцен... да је то врло прецизно грађена структура.

Алиса Стојановић, професор на ФДУ поделила је своја сећања

тога се појавио и направио „Покојника“. Случајно се десило да смо испит извели у Атељеу 212, после чега су нас звали са ЈДП, а ми смо радо отишли и код њих. Решили су да задрже представу на репертоару и тако је почела његова слава, на трећој години, када је први пут изашао у јавност. Он је свој стил и поетику градио веома доследно. Од „Покојника“ ка овамо, у свакој представи можете наћи неки заједнички језик. Занимало га је ломљење и мешање жанрова, па у свакој његовој представи имате нагли преокрет у други жанр, за који не знате како се догодио. Заправо, његове представе јако личе на њега. Био је јако компликована, комплексна личност.

Глумац Александар Радуло-

дживљај лишен фасцинације. Кад је неко твој, срећан си што од њега можеш учити и расти, рекла је Миа.

Драматуршкиња Катарина Пејовић истакла је да за Игора позориште није било посао, чак ни позив.

- Позориште му је било подједнако важно као живот. Људи су зато у сусрету са тим знали да осете нелагоду, која је умела да производи отпор или како је он говорио, скрајнутост.

Глумица Хана Селимовић, девојка великог редитеља коме је вече посвећено, рекла је, између осталог, да када се неправде дуго живе почну да делују као неминовност, са којом се мора изаћи на крај.

- Није тако, није увек на нама, са неким стварима се не треба, не мора и не сме излазити на крај. Игор и ја смо као две социјално анксиозне и у принципу аутистичне особе често људима деловали арогантно, па тако и једно другом. Упознали смо се на факултету и четири године нисмо разговарали, нисмо се јављали једно другом. Ипак, отишла сам да погледам „Покојника“ и његов таленат ме је до те мере дирнуо да сам му пришла и рекла да морам да га загрлим... јако се изненадио. Још једном се нешто слично десило, тада сам већ била његова девојка: гледала сам генералну пробу „Хинкемана“ која ме је до те мере узбудила да сам грцајући отишла иза сцене и дуго плакала. Уплашио се да сам побегла, јер ми се није допало, а не желим то да му кажем. Ти неспоразуми примања и непримања комплимената говоре о великој осетљивости из које су произиласе најлепше ствари. Он је умео да објуми различите врсте знања. Његово познавање ликовног аспекта уметности, литературе, филозофије, музике... било је огромно, а он је све те ствари које су обележавале његов буран унутрашњи живот инкорпорирао у једну експлозију. Такве су биле његове представе.

Ана Милошевић

на Игора Вука Торбицу као студента.

- Његово око је било филмско, полази од филмског кадра. Од тренутка када сам препознала како размишља, веома лако смо комуницирали. Био је јако популаран на Академији, волели су га, имао је нешто лидерско у себи, о њему се причало. Међутим, његов успех је настао када је хтео да напусти Академију, на крају друге године. Задавала сам ко ће који жанр да ради и њему дала комедију. Схватила сам да је веома меланхоличан у изразу, али да јако реагује на хумор својих колега, био је врло духовит. Било му је наређено да ради комички жанр, а он је рекао да напушта Академију. Након

вић, један је од оних који је имао прилику да сарађује са Игором Вуком Торбицом.

- Као глумац и уметнички директор НП Пирот кажем да је договор који смо постигли један од најлакших преговора икада. Када ми се јавио за сарадњу у новембру, на крају буџетске године, морао сам да га одбијем. Те ноћи ока склопио нисам. Звао сам га одмах, наредног јутра и питао да сачека нову календарску, буџетску годину. За пет минута смо се све договорили. Редитељ који је био и остаће велики. Када играмо, чујемо га у сали-такав је траг оставио.

Глумица Миа Мелчер била је присутна видео линком.

- Ради се о пријатељу, па је мој

О ПРЕДСТАВИ

„Овај роман је посвета друговању писца, карикатуристе и боема Зука Џумхура и Моме Капора, а главна тема је историјска, помало бизарна сторија о пријатељству ратних непријатеља, црногорског краља, тада књаза, Николе Петровића и турског високог официра, Осман-паше званог Сархош (пијани). Позоришно виђење „Зелене чоје Монтенегра“ припада историјској мелодрами, у којој је оно што се могло догодити важније од онога што се заиста догодило, у којој су емоције важније од фактографије, човек од политике и рата. Ово је прича, дефицитарна у нашим временима, о помирењима и како би то Џумхур рекао, људовањима.“

Стеван Копривица

Пројекат подржан од стране Министарства културе
и информисања Републике Србије

ВЕЧЕРАС

ВЕЛИКА СЦЕНА „ОЛИВЕРА И РАДЕ
МАРКОВИЋ“ КОПРОДУКЦИЈА
СА ГРАДСКИМ ПОЗОРИШТЕМ ИЗ
ПОДГОРИЦЕ И ГРАД ТЕАТАР БУДВА

ЗЕЛЕНА ЧОЈА МОНТЕНЕГРА

Момо Капор у сарадњи
са Зуком Џумхуром

РЕДИТЕЉ,
АДАПТАЦИЈА ТЕКСТА
И СЦЕНОГРАФ: Никита Миливојевић

КОСТИМОГРАФ: Јелена Стокућа

КОМПОЗИТОР: Александар Сребрић

СЦЕНСКИ ПОКРЕТ: Амалија Бенет

ДИЗАЈН СВЕТЛА: Срђан Јовановић

Играју:

КЊАЗ НИКОЛА ПЕТРОВИЋ: МИЛОШ ПЕЈОВИЋ
СКЕНДЕР: ДЕЈАН ЋОКОВИЋ

НАРАТОР, ВОЈВОДА ВУКАШИН: БОЖО ЗУБЕР

СЕРДАР ФИЛИП: СИМО ТРЕБЈЕШАНИН

МЕЏОРИ ЕВАНС: ЈЕЛЕНА СИМИЋ

КЊАГИЊА МИЛЕНА: МАЈА СТОЈАНОВИЋ

ОСМАН ПАША: АНДРИЈА КУЗМАНОВИЋ

ХАНСЕН: БРАНИМИР БРСТИНА

ВАРОЧЕЛО, ТАХИР БЕГ: ИВАН ТОМИЋ

БЕЛИМАРКОВИЋ: СТЕФАН РАДОЊИЋ

ТОМЕЛ: МИЛОРАД ДАМЈАНОВИЋ

СЕРГЕЈЕВ: ИВАН ЗАБЛАЋАНСКИ

ЈПФ НА:

САЈТ

www.uzickopozoriste.rs

САЈТ ФЕСТИВАЛА

www.jpff.uzickopozoriste.rs

НА FACEBOOK и INSTAGRAMU

@narodnopozoristeuzice

ПИШЕ:
Зоран Јеремић

СТРАХ И ЊЕГОВИ ШЕГРТИ

Одгледао сам синоћ „тестаментарни“ ауторски пројекат Игора Вука Торбице с посебном пажњом, јер ту мрачну хронику нечега што све више подсећа на друштвену коб, на (о)поруку коју као да више нема ко да чује, ту драгоцену театарску задужбину једне визије за коју, бојим се, као да све мање има простора у срцу и мислима, оставља неко ко је ниједији јер је по захтеву талента само свој, а морао би бити блиски сапутник свакога од нас ко има храбрости да добро мисли, добро ради и добре наде.

Зар то што смо синоћ видели није била јединствена позоришна вивисекцију зла, анатомија рађања монструозне воље, предсказање чисте злости на делу?

Зар нисмо гледали представу која сумрачне духовне пределе уписује на мапу ове фестивалске сцене као нешто што се свих нас и те како тиче, нешто због чега не бисмо смели да

скрећемо поглед од свакодневне безочности ослоњене на ћутање и климоглаву неверицу, те коначно на страх који исцртава кошмарне кругове бестијалности, страх који паралише и обесмишљава све „топле људске приче“ у меру тривија и маргиналија, у самозадовољство које пустоши дух, у јед и јад, у извртну рукавицу те приче о нежности, те управо због стога још пожељније приче, још потребније, још важније у том ходнику изгубљених душа, чекаоници-казнионици, мраку-ћорсокаку?

И друге представе Игора Вука Торбице - „Разбијени крчаг“, „Хинкеман“, „Приче из бечке шуме“, „Крваве свадбе“, „Тартиф“... представљају неке од најважнијих датума Југословенског позоришног фестивала.

Енергијом свог дара тај млади човек скидао је све лажне кулисе између драмске истине и истине времена у коме живимо. Тако је било и синоћ у представи која се отворила питањем да ли нас је страх, а затворила зебњом пред дубином разлога тог страха.

МИЛИЦА ФИЛИЋ, ГЛУМИЦА

Страх преовладава у свему

Младој глумици Милици Филић, коју смо протекле вечери илегали у улози Милице у представи НП Пирот, ово јој је друго играње, или како каже „прва рејриза“. Жали због немогућности сарадње са редитељем и у разговору за Билијен истиче, да се у неку руку, осећа „хендикейирано“ што нема редитељску потврду за свој рад. То јој је догађаји страх

После представе, на округлом столу, очекивали смо да видимо озарена лица актера. Али ваша лица су била баш озбиљна. Да ли вас играње овог комада исцрпи?

- Искрено, мене да. Не исцрпљује ме само играње, уживам у томе, али исцрпљује ме размишљање о представи. Напорно ми је и то што нисам учествовала у самом процесу, што нисам сарађивала са редитељем, и што не знам да ли се ја уклапам у то што је он хтео са мојом улогом. Некако мени тај страх преовладава у свему. Једино није присутан када сам на сцени, тада не. А између тога, пре тога, па и када се завршава, само мислим о томе да сам донекле „хендикейирана“ што од редитеља немам неку потврду за свој рад. И заиста ми је криво што нисам остварила и ја сарадњу са Игором. Ја сам војник глумица и волим да радимо што више и да стварамо по неколико сати одређене сцене како је, према причи колега, и био рад на овој представи. Заиста жалим за тим, и жалим сваког глумца који, као и ја није имао прилигу да са таквим редитељем сарађује. А са друге стране драго ми је што имам прилику да играм у овако квалитетном комаду.

Јеси ли стални члан ансамбла НП Пирот?

- На уговору сам тренутно, на замени колегинице на оправданом одсуству. За даље ћемо видети.

Слободан уметник или стални члан?

- Мислим да се може све. Може се све уклопити, само треба имати жељу и снагу. Можеш бити предан послу у позоришту, сталном репер-

тоару и процесу, а да опет будеш хонорарно ангажован у другом позоришту или да снимаш нешто. Само је битно добро се спремити на то. А нас на Академији заиста добро спремају за ситуације када ћемо у једном тренутку радити много, али и за периоде када ћемо седети код куће и питати се „Боже, зар сам ја за ово?“ Желим само да што више радим и да ме сви зову, а на мени је да само себе добро организујем.

Б. Дамњановић

ОЦЕНА ПУБЛИКЕ

БОСАНСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗЕНИЦА	
СЕДАМ СТРАХОВА	3.78
ЈУГОСЛОВЕНСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ БЕОГРАД	
ПУЧИНА	4.70
ПОЗОРИШТЕ ПРОМЕНА НОВИ САД	
ТРИ ЗИМЕ	4.82
ЦРНОГОРСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПОДГОРИЦА	
ЂОКОНДА	3.37
АТЕЉЕ 212	
64	4.89
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ	
СТРАХ, ЈЕДНА ТОПЛА ЉУДСКА ПРИЧА	4.33

Издаје: Савет XXVI Југословенског позоришног фестивала Ужице 2021.

Уређује: редакцијски одбор: Радојка Поповић - уредник, Ненад Ковачевић, Верица Туцовић, Мирјана Петровић, Ана Милошевић, Богдан Дамњановић, Зоран Јеремић, Александра Гловацки.

Тираж: 300 примерака • Штамп: Графопринт, Ужице